

O CZYM
každy
kibic
Lublinianki
wiedziec
powinien

000000

"Malinowa"

KAWIARNIA LSS

al. ŚWIERCZEWSKIEGO 16

Zaprasza na

COCTAILE

CIASTKA

LODY

NAPOJE FIRMOWE

Sklep cukierniczy • KOPERNIK •

poleca: KAWĘ, SŁODYCZE oraz

UPOMINKI na każdą OKAZJĘ

ul. KRAK. PRZEDM. 17

WOJSKOWY KLUB SPORTOWY
»LUBLINIANKA«

INFORMATOR
1923 — 1963

LUBLIN

CZERWIEC

ROK 1963

Zebrał i opracował:
mjr Zenon Olszak

Opracował graficznie:
Roman Lamęcki

Korektę przeprowadził:
mgr Jan Pentlewski

STARAJMY SIĘ O OPINIĘ NAJBARDZIEJ KULTURALNEJ
WIDOWNI W POLSCE

DOPOMÓŻMY ZAWODNIKOM I SĘDZIOM DO ZACHOWANIA
SPORTOWEJ POSTAWY I ATMOSFERY NA BOISKU

DO KIBICÓW.

Z roku na rok rośnie na Lubelszczyźnie popularność piłki nożnej. Wzrasta liczba zawodników, działaczy i trenerów, sędziów i miłośników tej pięknej pasjonującej gry. Piłkarstwo nasze zaczyna odgrywać coraz to większą rolę w dziele zaspokojenia potrzeb „duchowych” wielkiej rzeszy sympatyków. Śmiało można powiedzieć, iż co dziesiąty obywatel naszego miasta, wliczając w to kobiety i dzieci, należy do entuzjastów futbolu. Ta wielka armia „kibiców” ma olbrzymi wpływ na wytworzenie właściwej sportowej atmosfery meczu, na zachowanie spokoju i porządku w czasie zawodów.

Apelujemy więc:

- zachowajcie spokój, rozsądek i trzeźwą ocenę gry. Panujcie nad nerwami;
- z szacunkiem przyjmujcie werdykty sędziego nawet jeśli zdarzy się mu popełnić omyłkę, bowiem każdy z nas czasami ulega temu zjawisku;
- dopingujcie zawodników, mobilizujcie ich, bijcie brawa wszystkim, którzy na to zasłużyli;
- poznawajcie „przepisy gry”. Ułatwią Wam one właściwą ocenę przebiegu gry i zdarzeń na boisku.

ŻYCZYMY WSZYSTKIM NASZYM KIBICOM
DOBREJ ROZRYWKI I ZADOWOLENIA

DOPING TO WIELKA RZECZ

Trwają walki o II ligę — wiele emocji, wielka odpowiedzialność i egzamin nie tylko zawodników, lecz również kibiców. Dotychczasowa obserwacja zawodów piłkarskich nasuwa wniosek, iż nie potrafimy dobrze dopingować. Najczęściej spotyka się gwizdy i krzyki pod adresem nie tylko sędziów, ale głównie zawodników, obrzuca się ich różnymi epitetami, wymawia im się pomoc, często pracę, gorączkowo komentuje się ich postawę moralną. Taka postawa „kibiców” przynosi tylko szkodę sportowi. Trzeba potrafić zrozumieć, że zawodnik to też człowiek, ma prawo przechodzić kryzys formy, ulec kontuzji, denerwować się, mimo iż gorąco pragnie sukcesu swej drużyny. W trudnej nieustępliwej walce, zawodnik niejednokrotnie odczuwa zmęczenie czy zniechęcenie. Czasem przychodzi zwątpienie w zwycięstwo.

Jakże ważną rolę w tych ciężkich chwilach odgrywa „gorący” doping. Pomaga on wówczas w przetrwaniu krytycznych chwil, przewyciężeniu własnej słabości, zagrzewa do walki, do zwycięstwa, mimo nawet niekorzystnej sytuacji na boisku. Doping robi cuda. O tym niejednokrotnie przekonaliście się sami. W wielu krajach istnieją specjalne okrzyki, które rozbrzmiewają na stadionach, mobilizujące sportowców do wzmożonego wysiłku. Kibice nie peszą zawodników, lecz zachęcają. Francuzi mają swój okrzyk: „Allez, allez”, Włosi: „Dai, dai”, Bułgarzy i Rumuni „Hajde, hajde”, Czechosłowacy i Węgrzy „Ojra, ojra”. Warto i u nas wymyśleć okrzyk i gorąco dopingować nim zawodników.

Zwracamy się więc do Was, kibice i sympatycy „Lublinianki” — dopingujcie i oklaskujcie naszą drużynę zawsze, wtedy kiedy wygrywa i wówczas, kiedy jej się nie wiedzie. Pamiętajmy, że mądry właściwy doping pomaga piłkarzom w ich walce na boisku, a gwizdy, okrzyki i różne epitety deprymują zawodników, a często nawet załamują.

Apelujemy więc, pomóżcie „Lubliniance” wygrywać.

Z HISTORII PIŁKI NOŻNEJ

Najwcześniej chyba zaczęli grać w piłkę Japończycy. Z danych historycznych wynika, że już w VIII wieku grali oni piłką o średnicy 24 cm, na boisku o wymiarach 99 × 29 m. Zamiast dzisiejszych chorągiewek w rogach boiska rosły: wiśnia, wierzba, świerk, buk. Dlaczego właśnie drzewa, trudno jest udzielić odpowiedzi. Faktem jest jednak, iż ówczesni cesarze Engi i Tenreki, nie tylko oglądali mecze, lecz również brali w nich aktywny udział.

Chiny nie ustępowały w tej kwestii Japończykom, a kapitan przegrywającej drużyny otrzymywał publiczną karę chłosty na boisku.

Legioniści rzymscy grali w piłkę („Follis” — pęcherz wołowy wypchany słomą i sianem) posługując się rękami i nogami. Gra toczyła się w myśl regulaminów ćwiczeń żołnierskich. Chodziło bowiem o ćwiczenie takich elementów walki wręcz, jak bieg, ścieranie się z przeciwnikiem, szybką orientację i bojowość. Z tych też względów mecz piłkarski wówczas przypominał więcej „polowanie na kości” niż przyjemną rozrywkę. Gra ta wkrótce rozpowszechniła się w całym imperium, a w Bretanii i Normandii przekształciła się w masową zabawę ludową. Kroniki mówią, że z namiętnością i zamiłowaniem grze tej oddawał się Juliusz Cezar. Masowość piłkarstwa spowodowała poważne osłabienie zainteresowania młodzieży w strzelaniu z łuku co osłabiało obronność kraju, zagrażało spokojowi i bezpieczeństwu. Z tego względu Edward III, a następnie Filip Piękny wydaje edykt, w wyniku którego w Anglii i Francji ówczesne piłkarstwo przechodzi do zabawy konspiracyjnej. We Włoszech w XV wieku sport ten był ulubioną rozrywką arystokracji. Na boisku kopały i rzucały piłkę dwie drużyny po 27 graczy. Mówi się nawet, że z zamiłowaniem uprawiali ten sport papieże: Leon X i Urban VII.

Poważne ożywienie piłkarstwa w Anglii nastąpiło dopiero z chwilą wstąpienia na tron Karola II (1660 r.). Zainteresował się on piłkarstwem, gdyż sam z zamiłowaniem uprawiał go.

Mimo braku przepisów gry, formy jej zaczęły stopniowo łagodnieć. Nikt nie mógł ośmielić się w czasie gry na kopnięcie grającego króla w kostkę.

Po 1800 r. angielskie prywatne szkoły wprowadzają stopniowe reformy i przepisy gry. Jest to poważnym czynnikiem w rozwoju piłkarstwa i stopniowym eliminowaniem brutalności z tej pięknej gry.

W 1855 r. Sheffield powstaje pierwszy klub piłkarski, a za nim cała lawina nowych klubów. Organizuje się turnieje, spotkania międzynarodowe, olimpiady i wreszcie mistrzostwa świata. Rośnie szybko liczba zwolenników i sympatyków piłkarstwa. Stadiony „robią” się coraz bardziej ciasne.

Kupisz

w sklepach

MHD i PDT

N
A
J
K
O
R
Z
Y
S
T
N
I
E
J

Gabinet

kosmetyczny

Krak. Przedm. 68 – MHD

Teczki • walizki • Torebki

poleca

Sklep MHD

Lubartowska 19

Z HISTORII PIŁKARSTWA W POLSCE

W okresie rozbiorów w Polsce podzielonej na części, piłkarstwo rozwijało się różnie w zależności od zaboru. Najbardziej korzystne warunki istniały w Galicji i tam właśnie narodziła się polska piłka nożna.

Pierwszą wzmiankę o tym notujemy w 1894 r., wówczas to z okazji Zlotu „Sokołów” we Lwowie rozegrano mecz piłkarski między reprezentacją „Sokoła” lwowskiego i krakowskiego. Spotkanie zakończyło się zwycięstwem Lwowian 1:0, a pierwszym strzelcem bramki dla Polski jest Włodzimierz Chomicki. Przepisy gry były jeszcze słabo znane, poziom gry słaby, a sprzęt sportowy w opłakanym stanie. Piłkarstwo rozwijało się szczególnie w szkołach. W 1903 r. we Lwowie powstaje „Lwowski Klub Piłki Nożnej” przemianowany następnie na „Czarnych” Lwów. Właśnie „Czarni” Lwów uważali się za pierwszy klub piłkarski w Polsce.

Powstają następnie „Pogoń” i „Lechia” we Lwowie, a „Mazur” i „Czerwoni” (Cracovia) w Krakowie oraz „Wisła”.

W 1911 r. we Lwowie utworzono Polski Związek Piłki Nożnej wchodzącej w skład Związku Piłkarstwa Austriackiego.

W 1913 r. zorganizowano mistrzostwa piłkarskie Galicji. Zwycięsko z tych mistrzostw wyszła „Cracovia” przed „Wisłą” Kraków i „Pogonią” Lwów.

Warunki rozwoju piłkarstwa w zaborze pruskim są znacznie trudniejsze. Kształtują się one szczególnie w poznańskim. Na Pomorzu i Śląsku nie notujemy w ogóle istnienia polskich klubów. Założnikiem piłkarstwa w tym zaborze jest Poznań. W 1904 r. powstaje „Posnania”, późniejsza „Warta”, która z czasem odgrywa poważną rolę w piłkarstwie polskim.

W Kongresówce głównym ośrodkiem rozwoju piłki nożnej staje się Łódź. W 1909 r. powstaje tu Łódzki Związek Piłki Nożnej, w skład którego wchodzi 8 drużyn piłkarskich, a wśród nich wielokrotny mistrz okręgu ŁKS.

W Warszawie aż do wybuchu I wojny światowej nie było klubu sportowego. Piłkarstwo rozwijało się jedynie wśród mło-

dzieży szkolnej w parku Agrikola pod patronatem Warszawskiego Koła Sportowego.

Wspaniały rozwój piłkarstwa w Polsce notujemy dopiero z chwilą odzyskania niepodległości. W 1919 r. powstaje Polski Związek Piłki Nożnej z siedzibą w Krakowie. Ma to poważny wpływ na rozwój piłkarstwa, a szczególnie uaktywnienie regionów w tym względzie zacofanych.

GOSPODARSTWO D O M O W E

→ Narutowicza 54 MHD

OBUWIE LETNIE

→ Krak. Przedmieście 36 MHD

SMACZNE FILE

à la Łanczoł zjesz

→ „POD FAFIKIEM” RDM

NAJWAŻNIEJSZE DATY Z HISTORII FUTBOLU

- 1855 — Założenie pierwszego klubu piłkarskiego Sheffield.
- 1863 — Powstanie angielskiego Football Association.
- 1871 — Inauguracja rozgrywek o Puchar Anglii.
- 1872 — Rozegranie w Belfaście pierwszego oficjalnego między-
państwowego meczu Anglia — Irlandia 13:0.
- 1878 — Wprowadzenie gwizdka dla sędziów piłkarskich.
- 1882 — Obowiązują przepisy, że rzut z autu musi być wykonany
obydwoma rękami.
- 1883 — Oficjalne ustalenie wymiarów piłki. Wybór Komisji re-
gulaminowej futbolu pod nazwą „International Board”.
- 1884 — Wprowadzenie profesjonalizmu w Anglii.
- 1885 — Uzgodnienie w skali międzynarodowej składu piłkar-
skiej jedenastki: bramkarz, 2 obrońców, 3 pomocników,
5 napastników.
- 1888 — Utworzenie pierwszej na świecie ligi piłkarskiej i wpro-
wadzenie pierwszych mistrzostw krajowych (Anglia).
- 1891 — „Wynalazek” siatek sznurkowych w bramkach. Wpro-
wadzenie do przepisów gry postanowienia o rzucie kar-
nym.
- 1897 — Pierwszy międzynarodowy mecz międzymiastowy na
kontynencie europejskim Lipsk — Praga, w Pradze.
Zwyciężyła Praga 4:2.
- 1904 — Powstanie pierwszego polskiego klubu piłkarskiego
„Czarni” Lwów. Założenie w Paryżu międzynarodowe-
go związku piłkarskiego FIFA.
- 1906 — FIFA przyjmuje jako obowiązujące angielskie przepisy
piłkarskie.
- 1911 — Pierwsze międzynarodowe mecze piłkarskie w Moskwie.
English Wanderers wygrywają 13:0, 7:0 i 10:0.
- 1911 — Powstanie polskiego związku piłki nożnej we Lwowie.
- 1912 — Pierwszy mecz Paryż — Berlin 1:0.
- 1919 — Powstanie Polskiego Związku Piłki Nożnej z siedzibą
w Krakowie.

- 1922 — Powstanie Lubelskiego Okręgowego Związku Piłki Nożnej.
1923 — Powstanie Klubu Sportowego „Lublinianka”.
1925 — Wprowadzenie nowego przepisu o „spalonym”.
1928 — Anglia występuje z FIFA.
1930 — Pierwsze mistrzostwa świata w Montevideo (Urugwaj). Zwycięża Urugwaj.
1938 — Rewizja dotychczasowych przepisów gry.
-

KOSZULIE

▶ KRAKOWSKIE PRZEDMIEŚCIE 52, MHD

KRYSZTAŁY

▶ KRAKOWSKIE PRZEDMIEŚCIE 15, MHD

CIASTKA

▶ „LUDOWA”, KRAKOWSKIE PRZEDMIEŚCIE 60

CZY PIŁKA NOŻNA JEST SPORTEM NIEBEZPIECZNYM?

Dotychczasowa obserwacja wypadków na boisku, kontuzji i urazów oraz wypowiedzi w tej kwestii lekarzy specjalistów nasuwa następujące wnioski:

Przyczyny kontuzji:

1. Własna niezgrabność	57,0 %
2. Właściwości terenu	21,5 %
3. Przeciwnik lub współgrający	3,3 %
4. Publiczność	2,0 %
5. Uchybienie prawidłom	1,0 %
6. Różne	15,2 %

Najczęściej kontuzjowane:

stawy	39,5 %
kości	13,8 %
ścięgna	8,0 %
muskły	8,8 %
skóra	5,5 %
mózg	2,5 %
wewnętrzne org.	0,3 %
upływ krwi	4,5 %
inne	17,1 %

Czy futbol jest sportem niebezpiecznym?

Istota gry nie kryje w sobie nic groźnego. Niebezpieczeństwo stwarzają nieodpowiedzialni i brutalni zawodnicy. Nie łudźmy się, żeby można usunąć wszelkie wypadki z boiska: gdyby grali nawet aniołowie, to i oni nie uniknęliby kontuzji.

Należy jednak dążyć do zmniejszenia liczby urazów, wynikających z nieuwagi, brutalności, niezręczności i lekkomyślności. Niech zostaną tylko te, o których mówimy: nieszczęśliwy wypadek; będzie ich na pewno niewiele.

Inaczej mówiąc: prowadźmy energiczną walkę z przejawami brutalnej gry na boiskach, a zmniejszymy ilość wypadków, a tym samym podniesiemy piękno futbolu.

FUTBOL A LA FIDŻI

Mieszkańcy wysp Fidżi namiętnie grają w piłkę nożną. Jeden z podróżnych tak opisuje spotkanie piłkarskie w Suvana Fidżi:

„Mecz odbywał się na równym, piaszczystym brzegu morskim. „Boisko” zamykało z jednej strony morze, a z drugiej — długi pas palm. Wśród widzów znalazło się kilkaset dziewcząt, które dodawały otuchy swym wybrancom.

W przerwie wybiegały one na „boisko”, aby pokrzepić graczy mlekiem kokosowym, kosztanami i przysmakami z korzeni oraz ozdobić ich głowy wieńcami kwiatów. Dziewczęta nie chciały w żaden sposób opuścić placu gry i tylko z wielkim trudem udało się je przekonać o konieczności zejścia z „boiska”, aby można było doprowadzić mecz do końca”.

SZKIC HISTORYCZNY PIŁKI NOŻNEJ WKS „LUBLINIANKA”

Trudno jest w tej chwili stwierdzić, kiedy w Lublinie zaczęto grać w piłkę nożną. Jest jednak faktem, że w lecie 1921 r. powstaje Wojskowy Klub Sportowy „Lublin”, w skład którego wchodzi sekcje lekkoatletyczna i piłki nożnej. Organizatorem klubu i życia sportowego jest wówczas por. Sterba Felicjan.

W roku 1923 w klubie tym, odgrywającym czołową rolę w piłkarstwie Lublina następuje rozłam. Druga drużyna WKS Lublin (juniorzy) popierana przez działaczy cywilnych odrywa się od klubu i tworzy załążek nowego klubu pod nazwą — „Lublinianka”.

Pierwszymi piłkarzami „Lublinianki” byli: Waleszyński, Filipiński, Mosaczyński, Schab, Łukasik, Wielgusiak, Rozwadowski. Kwietniewski, Geszeft, Lewusion, Martyniuk, a trenował ich trener Bryl. Drużyna ta wchodzi w skład A klasy, i w roku 1924 zdobywa zdecydowane mistrzostwo z poważną przewagą punktów. A oto tabela:

	gier	punkty	bramki
1. Lublinianka	8	13	25:10
2. WKS Kowel	8	9	17:12

3. WKS Lublin	8	9	18:16
4. KKS Zamość	8	7	15:21
5. WKS Chełm	8	2	4:20

W 1925 r. „Lublinianka” rozgrywa mecz z „Pogonią” Wilno wygrywając 2:1 (1:1). Był to duży sukces. Warto zaznaczyć, że zawodnicy „Lublinianki” nie wykorzystali w tym meczu 2 rzutów karnych.

W innym meczu rozegranym z bardzo silną wówczas „Pogonią” Lwów „Lublinianka” prezentuje się bardzo dobrze. We Lwowie również przegrywa w stosunku 0:3 (0:1), a w Lublinie przegrywa 0:1 (0:0). Zwycięską bramkę zdobył W. Kuchar.

W 1926 r. w meczach o mistrzostwo Polski „Lublinianka” wysoko przegrywa z „Pogonią” Lwów i „Cracovią”. To jest m.in. przyczyną ostrych wewnętrznych tarć w klubie, w wyniku czego następuje rozbitcie, a następnie fuzja Lublinianki z WKS „Unią” i powstaje nowy klub o nazwie „Unia”. Unia w 1927 r. zdobywa bezapelacyjne mistrzostwo okręgu w piłce nożnej, powtarzając ten sukces również w 1928 r. Warto zaznaczyć, iż poziom gry był raczej słaby, widzów na meczach mało. Klub odczuwał ciągle niedobór finansowy. Brak było również wykwalifikowanych trenerów. W sprawach tych OZPN, jak również Zarząd Klubu czynił olbrzymie starania, jednak bez rezultatu. Taki stan rzeczy oraz ciągle tarcia wewnętrzne w OZPN wpływają na obniżenie się piłkarstwa w Lublinie. Na czoło A klasy wysuwają się zespoły z Siedlec. Na trzecim miejscu znajduje się dopiero WKS Unia, ze stratą do mistrza 6 pkt. Jednak już w 1930 r. Unia zdobywa mistrzostwo okręgu. Jej barw bronili wówczas: *Szutko, Kamiński, Soltys, Tłuczkiwicz, Kuśmierz, Jaworski, Mirosław, Łysakowski, Moskał, Kwietniewski, Szyszkowski, Pikier, Meister, Skawiński, Karnawalski, Bacz, Woliński*. W klasie „B” mistrzostwo zdobywa „Unia”. W walkach o wejście do ekstraklasy Unii nie wiedzie się, przegrywa ona obydwie spotkania z „Lechią” Lwów i odpada z dalszych walk. Następne lata w piłkarstwie lubelskim nic ciekawego nie przynoszą. WKS „Unia” kilkakrotnie szturmuje bramy ekstraklasy, ale nadal bez powodzenia. Obniża się wyraźnie poziom gry oraz poziom moralny piłkarzy, jak i widzów. Coraz częściej mnożą się wypadki poważ-

nych awantur, a nawet bójek na boisku. Z tych powodów OZPN zawiesza boiska „Lewartu” i AZS Lublin.

W 1936 r. mistrzem zostaje „Unia” i ona walczy o awans do ekstraklasy, wyniki tych walk są lepsze, ale awansu nadal nie uzyskuje.

Wyraźne ożywienie działalności sportowej notujemy dopiero w 1938 r. Nowo wybrane władze OZPN uzdrawiają stosunki, co poważnie wpływa na wyniki pracy i poziom piłkarstwa. Z tego okresu czasu warto ująć olbrzymi sukces juniorów „Unii”. Zakwalifikowani zostali wraz z drużynami AKS „Chorzów”, „Czarni” (Sosnowiec), „Lechia” (Lwów), „Pogoń” (Równe), „Warta” (Poznań), „Wisła” (Kraków), WKS (Grodno) do walk o mistrzostwo Polski. W walkach tych wykazali dobre przygotowanie i kroczyli od zwycięstwa do zwycięstwa kwalifikując się wraz z „Wisłą” (Kraków) do finału. Mecz finałowy o mistrzostwo Polski juniorów odbył się w Warszawie w dniu 4 czerwca 1939 r. jako przedmecz Polska — Szwajcaria.

Mistrzostwo Polski juniorów zdobyła „Unia” wygrywając z „Wisłą” Kraków 3:2 (0:1). Bramki dla Unii zdobyli: *Siarkowski, Machaj i Rudnicki*. Był to olbrzymi sukces zawodników „Unii”. Finałowy mecz z „Wisłą” Kraków, „Unia” grała w następującym składzie: *Skraiński (Podgórski), Kopeć, Marian Kowalski, Paprota, Rudnicki, Rakowski, Machaj, Różyło, Sokólski, Siarkowski, Malinowski*. Trenerem juniorów był mgr *Balcer*.

Jesień roku 1939 stawia przed całym narodem polskim sprawę obrony Ojczyzny. Jasnym się stało, że wojna z Niemcami jest nieunikniona. Z chwilą wybuchu wojny pod groźbą surowych kar i represji zamiera również działalność sportowa. Mimo jednak olbrzymiego terroru już w 1942 r. notujemy „konspiracyjne” mecze często przerywane łapankami. Jest kilka drużyn piłkarskich, a m.in. „Unia” i „Lublinianka”. Z reguły mistrzostwo zdobywała „Unia”.

Lipiec 1944 r. przynosi upragnioną wolność Lublinowi. Już na początku sierpnia powstają kluby sportowe m.in. WKS „Lublinianka”. Do bardziej ciekawych wydarzeń piłkarskich tego roku zaliczyć trzeba tzw. międzypaństwowe mecze. Te obce pań-

stwa reprezentowane były przez obcokrajowców powracających z obozów jenieckich. Ze względów zrozumiałych mecze te stały na niskim poziomie. W czerwcu 1945 r. powstaje lubelski OZPN, a w ślad za tym organizuje się poszczególne klasy. WKS „Lublinianka” wchodzi do klasy „A” i w 1946 r. zdobywa mistrzostwo okręgu lubelskiego, lecz w walkach o ekstraklasę nie odnosi sukcesów. 1948 r. WKS Lublinianka zdobywa mistrzostwo okręgu i walczy o awans do nowo powstałej II ligi. Awans ten uzyskuje. Debiut WKS Lublinianki w II lidze jest udany, zajmuje ona drugie miejsce za Garbarnią Kraków.

W roku 1950 w wyniku reorganizacji sportu w Polsce i uchwały GKKT o reprezentowaniu barw przez zawodników swego pionu, odchodzą od WKS „Lublinianka” zawodnicy cywilni, a klub przyjmuje nazwę OWKS Lublin. W roku następnym OWKS zajmuje II miejsce w swej grupie II ligi (za Gwardią Warszawa) — jego barw bronili: *Maj, Cieśliński, Stanisławek, Anioła, Korynt, Mądry, Jezierski, Strzecha, Różyło, Wójcicki, Wybieralski.*

W tym samym roku awans do II ligi uzyskuje druga lubelska drużyna Gwardia Lublin.

W 1953 r. w wyniku reorganizacji systemu rozgrywek i utworzeniu II ligi z 40 drużyn na 14 automatycznie OWKS Lublin odpada z II ligi. Utworzono natomiast ligi wojewódzkie i międzywojewódzkie. Dawny OWKS odgórnie przemianowany został na GWKS (Garnizonowy Wojskowy Klub Sportowy).

W lidze międzywojewódzkiej GWKS zajmuje dopiero 5 miejsce, a Ogniwo Lublin 8 miejsce. W 1954 r. zgodnie z zarządzeniem MON zlikwidowano wszystkie WKS (z wyjątkiem kilku bardzo silnych), tym samym uległ likwidacji GWKS Lublin.

W lidze międzywojewódzkiej pozostało tylko Ogniwo Lublin. Występowało ono w składzie: *Kokowicz, Cieśliński, Kurlej, Żurawski, Dudziak, Kołtowski, Stanisławek, Wójcicki, Szorc, Jurak, Stanisław Żołnierowicz.* W rok później klub ten przyjmuje nazwę „Lublinianka” i zajmuje ona II miejsce w lidze międzywojewódzkiej.

Jesienią 1956 r. po burzliwej dyskusji na łamach prasy i zebraniach aktywu poddano ostrej krytyce dotychczasowy stan

pracy na odcinku sportu. Jednogłośnie uznano za konieczne reaktywowanie władz sportowych oraz przywrócenie tradycyjnych nazw klubowych. W grudniu tegoż roku reaktywowano OZPN.

W 1957 r. powstaje lubelska liga okręgowa w składzie 8 drużyn. W końcowej fazie rozgrywek drużyny te uplasowały się w kolejności:

1. WKS Lublinianka	23	39:10
2. Motor	19	25:15
3. Gwardia Chełm	14	15:20
4. Stal Kraśnik	12	19:20
5. WKS Unia Lublin	11	20:24
6. Hetman Zamość	11	22:32
7. KS Technik Zamość	10	13:22
8. Avia Świdnik	10	16:31

Walki o wejście do II ligi nie przynoszą „Lubliniance” pozytywnych rezultatów, podobnie zresztą jak w roku następnym, mimo olbrzymich szans jakie posiadała (zajęła wówczas II miejsce w grupie). WKS Unia nawiązuje kontakt z drużyną NRD „Vismut Planen”.

Największym jednak sukcesem sezonu 1958 r. było zwycięstwo WKS Unia z I-ligową Cracovią 5:3. Unia grała w składzie: *Przybycień (Kokowicz), Maziarczyk, Kłaput, Syta, Zabłocki, Borkowski, Suski, Kawka, Jaworski, Wieczerek, Mazur*. Drugie cenne zwycięstwo odnotowała Unia z reprezentacją Armii Wietnamskiej wynikiem 3:1 (1:0). Mistrzem okręgu zostaje „Lublinianka” przed „Unią”.

Rok 1960 przynosi społeczeństwu Lublina długo oczekiwany sukces. WKS „Unia” po zdobyciu mistrzostwa okręgu zakwalifikowała się do walk o wejście do II ligi. W puli półfinałowej („Lotnik” Warszawa, „Gwardia” Białystok, WKS „Unia”) zdobywa mistrzostwo i prawo walk w finale.

W puli finałowej obok „Unii” ubiegały się o awans „Hutnik” (Nowa Huta), „Arka” (Gdynia), „Górniki” (Wałbrzych), AKS (Chorzów) i „Górniki” (Konin). Wspaniały finisz piłkarzy WKS „Unia” przynosi jej i społeczeństwu długooczekiwany i upragniony awans.

Decydujący mecz w listopadzie 1960 r. z „Górnikiem” (Wał-

brzych) (2:0) oglądało ok. 20.000 widzów. Końcowy gwizdek sędziego stał się sygnałem do wiecu, jaki spontanicznie społeczeństwo Lublina zgotowało piłkarzom. Oto skład zespołu: *Pawełek (Mańko), Lis, Komurkiewicz, Wołoch, Skarżyński, Kucharczyk, Bester, Ignaczak, Szymczyk, Pietrasiński, Krynicki, Drąg, Stefański, Gajewski*. Trenerem zespołu był *Zdzisław Gierwatowski*. Kierownikiem drużyny mjr *Marian Mikołajczak* i p. *Olejarz*. Prezesem klubu — płk. *Jan Piróg*.

Trzeba z uznaniem stwierdzić olbrzymią pomoc społeczeństwa miasta Lublina, jaką udzieliło ono klubowi i drużynie w walkach o II ligę. Na szczególne wyróżnienie zasługuje tu *Bolesław Nazimek* v-ce przewodniczący WRN i *Mieczysław Martyn* I sekretarz KM PZPR. Ich wielka troska i opieka nad drużyną była podstawą sukcesu.

W międzyczasie jednak, jesienią 1960 r. z inicjatywy władz partyjnych i administracyjnych Lublina, przy pełnym poparciu obu zainteresowanych klubów dochodzi do połączenia (fuzji) WKS „Lublinianki” i WKS „Unii”. Nowy klub przyjmuje nazwę WKS „Lublinianka”.

Prezesem klubu zostaje płk. *Jan Piróg*. W skład zarządu weszli znani i cenieni działacze, m.in. *Zygmunt Budzyński, Waclaw Świąder, mgr Frąk, Szymon Wejnberg, mjr Olszak, mjr Bórejza, kpt. Hołda, kpt. mgr Dudzik, Henryk Kurc, Marian Kowalski, Zdzisław Kowalik* i inni.

II-ligowa „Lublinianka” osłabiona odejściem *Pietrasińskiego, Szymczyka* i *Wołocha*, po początkowych sukcesach (remis z „Gwardią” Warszawa 2:2 i wygrana w Gdyni z „Bałtykiem” 2:0) osiąga coraz to słabsze rezultaty grawitując ciągle w dół tabeli. Brak rutyny i doświadczenia u działaczy klubu, nadmierna, aż do przesady troska o skład drużyny OZPN, są głównymi przyczynami spadku „Lublinianki” z II ligi. Nie pomogło w międzyczasie zasilenie drużyny *Biernackim* z „Legii” (Warszawa), *Derlagą* i *Musialem* z „Warty” (Poznań). W I rundzie mimo lepszego układu „Lublinianka” zdobywa tylko 6 punktów. O zejściu w dół zadecydowały trzy przegrane mecze ze spadkowiczami w Lublinie (z „Olympią” Poznań, „Calisją” Kalisz i „Polonią”

Warszawa). Druga runda przyniosła już 12 punktów, ale to wszystko było już za późno.

Olbrzymi sukces w tym roku odnoszą juniorzy kwalifikując się do finałowych walk o mistrzostwo Polski. Ostatecznie jednak zajmują 3 miejsce. Skład: *Wilkołek, Tarka, Pisula, Prucnell, Grzybowski, Wasilewski, Bobrzyński, Bieliński, Stefański, Cybulla, Młodnicki, Szych*. Trener *Stanisław Żołnierowicz*.

Na przełomie 1961/62 olbrzymia rozpacz działaczy klubu spowodowana spadkiem drużyny z II ligi została przełamana. Wielu działaczy sekcji piłki nożnej przy olbrzymim poparciu społeczeństwa otrząsnęło się jakby i przystępuje do aktywnej pracy celem odzyskania sympatyków. Drużynę zasilają: *Ciupa, Nowara i Kostaniak* z „Legii” (Warszawa), *Wetniak, Kwiatkowski i Olszok* z „Garbarni” (Kraków), odbywają czynną służbę wojskową, *Kapciński* z „Unii” (Oświęcim). Wraca do Lublina *Pietrasiński*.

Nadzieje „kibiców” rosną, lecz napięte nerwy i wewnętrzna bezlitosna młocka i tzw. zasada „bij mistrza” powodują psychiczne wyczerpanie zawodników „Lublinianki”, co jest powodem nie zakwalifikowania się jej do walk o II ligę. Ostatnie dwa mecze z „Motorem” (1:1) i (1:0) dla „Motoru” kwalifikują tę drużynę do walk o ligę. „Lublinianka” grała w następującym składzie: *Kapciński (Kotowicz), Klee, Kostaniak, Wetniak, Rudak, Kwiatkowski (Zieliński), Ciupa, Nowara, Gorbat, Stefański, Olszok (Bartmański)*. Trener *Ryszard Drozdakiewicz*.

W lecie 1962 r. na zgrupowaniu drużyny następuje tragiczny w skutkach wypadek. Utalentowany i bardzo koleżeński — ulubieniec publiczności *Waldemar Klee* ulega kontuzji kręgosłupa. Z uznaniem jednak stwierdzić trzeba olbrzymią pomoc działaczy klubu w leczeniu *Klee*, pomoc moralną i finansową dla niego i jego rodziny.

Do sukcesów WKS „Lublinianki” w tym roku zaliczyć trzeba remis z mistrzem Polski „Górnikiem” (Zabrze) (2:2). Obie bramki zdobył *Olszok* oraz rozgromienie „Ruchu” (Chorzów) (5:1). Reprezentacja okręgu lubelskiego oparta jest w zasadzie na zawodnikach „Lublinianki”. Odnosi ona również wiele sukcesów.

Runda jesienna kończy się mistrzostwem „Lublinianki” z przewagą 4 punktów.

Rok 1963 nie przynosi większych zmian w składzie działaczy sekcji i drużyny. Pozyskany zostaje Famulski. Treningi z I drużyną prowadzi zasłużony i znany w polskim piłkarstwie trener Kazimierz Górski.

Kadrę piłkarską „Lublinianki” stanowią:

Bramkarze: *Kokowicz, Kapciński, Skrzypiec.*

Obrońcy: *Bielesz, Les, Pisula, Kostaniak, Wełniak.*

Pomoc: *Rudak, Kwiatkowski, Sys, Galas.*

Napastnicy: *Bogusław, Ciupa, Nowara, Gorbat, Famulski, Pietrasiński, Bartmański, Olszok.*

Trener: *Kazimierz Górski, I kl. państwowa.*

Prezes klubu: *plk. dypl. Edward Mogilnicki.*

Kierownik sekcji: *mjr Zenon Olszak.*

Kierownik I drużyny ob. *Zdzisław Żurawski*, bardzo pracowity, oddany oraz lubiany działacz piłki nożnej i *mjr Zdzisław Pietrasz.*

Trener II drużyny — instruktor *Jan Golan.*

Opiekę młodzieży (juniorów i trampkarzy) powierzono bardzo dobremu trenerowi, oddanemu klubowi *Ryszardowi Drozdakiewiczowi* i *St. Żołnierowiczowi.*

Wiele pomocy i opieki udziela dla klubu założone z inicjatywy ob. *Wacława Świądra* i *mjr Zenona Olszaka* Stowarzyszenie Miłośników WKS „Lublinianka”, którego prezesem jest *Edwin Tuczyński.*

Pod „KARASIEM”

DANIA JARSKIE

Pstrowskiego 10

* * *

W bieżącym roku WKS „Lublinianka” obchodzi 40-lecie swego istnienia. Program uroczystości jest już ściśle opracowany, a ich główne nasilenie planuje się na jesień.

Byłoby wiele radości i zadowolenia wśród działaczy i „kibiców” oraz najbardziej przyjemny i cenny prezent jubileuszowy, gdyby piłkarze nasi wywalczyli awans do II ligi piłkarskiej. Czekamy więc pełni optymizmu i wiary w sukces.

POZNAJMY ICH BLIŻEJ!

Drukując ich zdjęcia w naszym informatorze chcemy, by każdy „kibic” poznał bliżej swych „pupilków”, by oklaskiwał każdy „swego” a najlepiej wszystkich razem.

KAZIMIERZ GÓRSKI

trener

Urodzony 2.3.1927 r. we Lwowie. Swoją karierę piłkarską rozpoczął w RKS Lwów a następnie „Spartak” i „Dynamo” Lwów, broni również barw „Legii” Warszawa. W latach 1947—49 był kilkakrotnie reprezentantem Polski. Grał w ataku. Jest żonaty. Z zawodu technik. Jako trener posiada wysokie kwalifikacje. Jest stanowczym. Bardzo lubi dyscyplinę i porządek wśród zawodników.

RYSZARD DROZDAKIEWICZ

trener

Urodzony 12.2.1922 r. Żonaty. Wykształcenie średnie. Karierę piłkarską rozpoczął w „Garbarni” Lublin, a po wyzwoleniu w „Lubliniance”. Po 1944 r. brał kilkakrotnie udział w reprezentacji Okręgu Lubelskiego. Posiada wysokie kwalifikacje na zajmowanym stanowisku.

JANUSZ KAPCIŃSKI

bramkarz

Pełni czynną służbę wojskową w stopniu st. szer. Urodzony 22.2.1941 r. w Oświęcimiu. Kawaler. Z zawodu ślusarz. Jest wychowankiem „Unii” Oświęcim. W WKS „Lubliniance” bronił barw od jesieni 1961 r. W swej karierze piłkarskiej rozegrał już ponad 200 meczów.

LESZEK KOKOWICZ

bramkarz

Urodzony 14.5.1937 r. w Lublinie. Żonaty. Jest wychowankiem klubu. Z zawodu mechanik maszyn biurowych. Wielokrotnie broni barw okręgu lubelskiego.

JOZEF LEŚ

obrońca

Pełni czynną służbę wojskową w stopniu st. szeregowca. Urodzony 18.5.1938 r. we Lwowie. Żonaty. Jest wychowankiem „Silesii” Otmęt, a następnie bronił barw KS „Stalowa Wola”. Posiada wykształcenie średnie. Z zawodu jest mechanikiem maszynowym.

MARIAN KOSTANIAK

środkowy obrońca

Urodzony 6.8.1937 r. w Warszawie. Kawaler. Posiada ukończone Technikum Mechaniczne. Jest wychowankiem WKS „Legii”. W barwach „Lublinianki” występuje od 1962 r.

ANDRZEJ WĘLNIAK

lewy obrońca

Pełni czynną służbę wojskową w stopniu kaprała. Urodzony 12.8.1940 r. w Krakowie. Kawaler. Posiada wykształcenie średnie. Jest wychowankiem „Garbarni” Kraków. W barwach „Lublinianki” występuje od jesieni 1961 r. W latach 1957–58 pięciokrotnie jako junior występował w barwach Polski.

JÓZEF BIELESZ

obrońca

Pełni czynną służbę wojskową. Urodzony 12.2.1942 r. w Zamościu. Posiada średnie wykształcenie. Kawaler. Jest wychowankiem WKS „Lublinianki”. Był kilkakrotnie na zgrupowaniu kadry Polski juniorów.

CZESŁAW KWIATKOWSKI
pomocnik

Pełni czynną służbę wojskową w stopniu kaprała. Urodzony 10.9.1941 r. w Krakowie. Żonaty. Z zawodu jest tokarzem. Wychowanek „Garbarni” Kraków. W barwach „Lublinianki” występuje od jesieni 1961 r.

JACEK RUDAK
pomocnik

Urodzony 12.10.1939 r. Żonaty. Z zawodu jest monterem samochodowym. Wychowanek KKS „Kolejarz” Katowice. W barwach „Lublinianki” występuje od 1959 r. W latach 1958—59 r. występuje pięciokrotnie w reprezentacji Polski juniorów.

CZESŁAW CIUPA
napastnik

Urodzony 2.8.1935 r. w Mont-Bonvillers (Francja). Jest podoficerem zawodowym w stopniu sierżanta. Zawód kreślarz maszynowy. Żonaty. Wychowanek „Polonii” Bytom. Długi okres czasu występuje w barwach „Legii” Warszawa. W latach 1956—1958 r. siedmiokrotnie reprezentuje barwy Polski. Za zasługi w rozwoju sportu i osiągnięcia sportowe zostaje odznaczony „Mistrzem sportu”.

MARIAN NOWARA
napastnik i pomocnik

Urodzony 6.12.1935 r. w Bytomiu. Jest podoficerem zawodowym. Żonaty. Wychowanek „Polonii” Bytom. Użykuje błyskawiczną karierę piłkarską. Z rezerw „Polonii” Bytom awansuje do pierwszej drużyny Legii, a w krótkim czasie do reprezentacji Polski, gdzie występuje pięciokrotnie.

MACIEJ FAMULSKI

napastnik

Urodzony dnia 15.4.1939 r. w Stalowej Woli. Jest wychowankiem „Startu” Stalowej Woli. Następnie występuje w barwach „Legii” Krosno i „Motoru” Lublin. W barwach „Lublinianki” występuje od wiosny 1963 r. Kawaler. Pełni czynną służbę wojskową. Jest z zawodu ślusarzem.

EDWARD PIETRASIŃSKI

napastnik

Urodzony 13.10.1938 r. w Sosnowcu. Jest podoficerem zawod. Wychowanek „Stali” Sosnowiec (Zagłębie). Występuje w barwach „Garbarni” Chorzów, „Lubliniance”, „Craconi” i z powrotem wraca do WKS „Lublinianki”. Jesienią 1962 r. zawarł związek małżeński.

TEODOR GORBAT

napastnik

Urodzony 5.9.1940 r. w Połocławicach. Wychowanek „Odry” Opole. Występuje następnie w barwach „Hetmana” Zamość, a ostatnio w „Lubliniance”. Kawaler. Z zawodu monter maszyn elektrycznych

TADEUSZ BARTMAŃSKI

napastnik

Urodzony 26.4.1941 r. w Lublinie. Wychowanek Klubu. Kawaler. Student II roku Wydziału Mat. Fiz. Chem. UMCS

ZYGFRYD OLSCHOK

napastnik

Urodzony 4.11.1938 r. w Lublińcu. Żonaty. Pełni czynną służbę wojskową w stopniu kaprała. Ostatnio występował w barwach „Garbarni” Kraków.

ROMUALD BOGUSŁAW

napastnik

Urodzony 15.5.1940 r. w Dubnie. Wychowanek „Budowlanych” Lublin. W barwach „Lublinianki” występuje od 1962 r. Wykształcenie średnie. Kawaler. Pełni czynną służbę wojskową.

WYJĄTKI Z PRZEPISÓW GRY W PIŁKĘ NOŻNĄ

Boisko — wymiary

Boisko musi mieć kształt prostokąta. Jego długość nie może być większa niż 120 m i nie mniejsza niż 90 m, a szerokość nie większa niż 90 m i nie mniejsza niż 45 m.

(Dla spotkań międzynarodowych długość boiska nie może być większa niż 110 m i mniejsza niż 100 m, a szerokość nie większa niż 75 i nie mniejsza niż 64 m).

W każdym przypadku długość boiska musi być większa aniżeli jego szerokość.

Bramki

Na środku każdej linii bramkowej ustawia się bramki. Bramki są zbudowane z dwóch słupków ustawionych pionowo w równej odległości od chorągiewek różnych i w odstępnie od siebie o 7,32 m (mierząc od wewnętrznych ścian słupków). Połączone są poprzeczką, której dolna krawędź jest oddalona od poziomu boiska o 2,44 m. Grubość słupków bramkowych i poprzeczki nie może wynosić więcej niż 12 centymetrów. Do zewnętrznej krawędzi słupków i poprzeczki oraz do ziemi należy przymocować sitki, tak, by nie przeszkadzały swobodnym ruchom bramkarza.

Bramka jest wówczas zdobyta, jeżeli piłka całkowicie przekroczy płaszczyznę, utworzoną przez zewnętrzne krawędzie poprzeczki słupków bramkowych i linii bramkowej.

Piłka

Piłka powinna mieć kształt kulisty, a jej zewnętrzna powłoka ma być ze skóry. Do wykonania piłki nie wolno używać materiału, któryby zagrażał bezpieczeństwu zawodników.

Obwód piłki nie może być większy niż 71 cm i mniejszy niż 68 cm. Waga piłki przed rozpoczęciem zawodów, nie może być większa niż 453 gramów i mniejsza niż 396 gramów. Podczas gry nie wolno zmieniać piłki bez pozwolenia sędziego.

Jeżeli w czasie gry piłka pęknie lub ujdzie z niej powietrze, gra powinna być przerwana, a następnie wznowiona nową piłką rzutem sędziowskim w miejscu, w którym poprzednia została uszkodzona.

Ilość zawodników

W zawodach biorą udział dwie drużyny, z których każda nie może mieć więcej niż 11 zawodników. Jeden z nich jest bramkarzem.

Każdy z zawodników może podczas gry zamienić swoje miejsce z bramkarzem, o ile przed zmianą zawiadomiono o tym sędziego.

Do gry uprawniona jest drużyna licząca w swoim składzie na boisku co najmniej ośmiu zawodników.

Każda drużyna ma swojego kapitana. On tylko ma prawo zwracania się w sposób przepisami ustalony do sędziego, w sprawach dotyczących rozgrywanego spotkania.

Wymiana kontuzjowanych zawodników przez rezerwowych, w spotkaniach o mistrzostwo jest dozwolona. W innych wypadkach kontuzjowani zawodnicy mogą być zastąpieni przez rezerwowych, jeśli przed rozpoczęciem zawodów została pomiędzy obiema drużynami zawarta taka umowa.

W ciągu trwania całego spotkania wolno zmieniać kontuzjowanego bramkarza i jednego zawodnika z „pola” — nie później — jak po zakończeniu pierwszej połowy meczu.

Bramkarz lub zawodnik kontuzjowany, który został zamieniony przez rezerwowego, traci prawo do powrotu na boisko i ponownego włączenia się do gry.

Rozstrzygnięcie Polskiego Kolegium Sędziów

Zdekompletowanie drużyny w czasie trwania spotkania bez względu na jego przyczyny, powoduje bezzwłoczne zakończenie zawodów przez sędziego w momencie, w którym drużyna ma w swoim składzie na boisku mniej niż ośmiu zawodników.

Czas trwania gry

Spotkanie trwa — jeśli nie zostało inaczej umówione przez dwa czasokresy, każdy po 45 minut. Do każdego czasokresu gry sędzia powinien doliczyć — według własnej oceny — czas stracony z powodu nieszczęśliwych wypadków lub z innej przyczyny.

Sędzia musi przedłużyć grę każdej połowy dla umożliwienia wykonania rzutu karnego zarządzonego w normalnym czasie gry.

Czas trwania przerwy po zakończeniu pierwszej połowy gry nie powinien przekraczać 5 minut, chyba że sędzia pozwoli na jego przedłużenie.

Zaczęcie gry

Przed rozpoczęciem gry przeprowadza się za pomocą monety losowania o wybór strony boiska lub o zaczęcie gry. Po gwizdku sędziego grę zaczyna się kopnięciem piłki ustawionej w punkcie środkowym boiska przez zawodnika na połowę boiska należącą do drużyny przeciwnej. Wszyscy zawodnicy muszą się znajdować na własnych połowach boiska, a każdy zawodnik drużyny nie rozpoczynającej gry musi być oddalony

od piłki co najmniej o 9,15 m tak długo, dopóki nie została wprowadzona do gry. Piłka nie jest w grze, dopóki nie przejdzie odległości równej swemu obwodowi. Zawodnik, który rozpoczął grę nie ma prawa zagrać piłki po raz drugi dopóki nie zostanie ona zagrana lub dotknięta przez innego zawodnika.

Po zdobyciu bramki gra ma być wznowiona w ten sam sposób przez zawodnika drużyny, która bramkę straciła.

Po pierwszym czasokresie przed wznowieniem gry następuje zmiana stron boiska. Grę rozpoczyna zawodnik tej drużyny, która na początku gry pierwszego czasokresu nie rozpoczynała.

Postanowienia karne. Za każde przekroczenie tego przepisu rozpoczęcie gry należy powtórzyć z wyjątkiem przypadku, kiedy zawodnik po raz drugi zagra znajdującą się w grze piłkę, zanim zostanie ona poruszona lub zagrana przez innego zawodnika. Za to przewinienie ma być wykonany z miejsca, gdzie nastąpiło przewinienie rzut wolny pośredni przez zawodnika drużyny przeciwnej. Z rozpoczęcia gry bramka nie może być zdobyta bezpośrednio.

Po każdym chwilowym przerwaniu gry nie spowodowanym naruszeniem przepisów i jeżeli bezpośrednio przed przerwaniem gry piłka nie przekroczyła linii bocznej lub bramkowej, sędzia wznowia grę przez opuszczenie piłki w miejscu, w którym się znajdowała w momencie przerwania gry (rzut sędziowski). Piłka jest w grze gdy tylko dotknie ziemi. Jeżeli wprowadzona jest przez sędziego do gry piłka przekroczy linię boczną lub bramkową, zanim zostanie dotknięta przez zawodnika lub jeżeli zawodnik zagra piłkę zanim dotknie ona ziemi — rzut sędziowski musi być powtórzony.

Już wkrótce kupujemy w nowym PDT

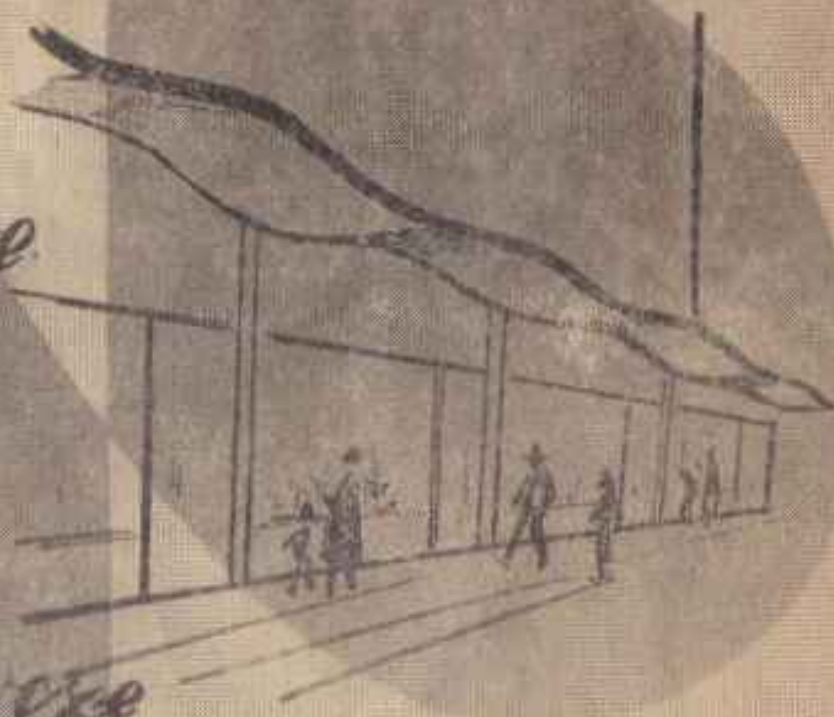
J. Osterwy 1/3

MHD WOS i PDT

to gwarancja pomyślnych
Z A K U P Ó W

SKLEPY LSS

obuwie
chemia
gosp. domowe
tekstylia
odzież
galanteria
art. spożywcze

przy ul. KRAŃCOWEJ
to doskonałe źródło zakupu

dla MIESZKAŃCÓW
ZOR-BRONOWICE

Piłka w grze i poza grą

Piłka jest poza grą:

- a) jeżeli przejdzie po ziemi lub w powietrzu całym swoim obwodem poza linię bramkową lub boczną;
- b) jeżeli gra została przerwana przez sędziego.

Piłka jest w grze od chwili jej rozpoczęcia aż do zakończenia w każdym innym czasie, także wówczas gdy:

- a) odbije się od słupka bramkowego, poprzeczki lub chorągiewki różnej i pozostanie na boisku;
- b) odbije się od sędziego lub sędziów liniowych i pozostanie na boisku, o ile sędziowie znajdowali się wówczas w obrębie boiska;
- c) nastąpiło domniemane naruszenie przepisów, lecz rozstrzygnięcie nie zostało wydane.

Jak zdobywa się bramkę

Bramka jest zdobyta, jeśli piłka całym swoim obwodem przekroczyła linię bramkową między słupkami i pod poprzeczką i nie została przy tym wrzucona, wniesiona, pchnięta lub zatrzymana ramieniem, lub ręką przez zawodnika drużyny atakującej.

Gdyby w czasie akcji na bramkę poprzeczka nie była z jakiegokolwiek powodów na właściwym miejscu, a piłka przekroczyła linię bramkową — według oceny sędziego — poniżej miejsca, w którym znajdowała się poprzeczka, sędzia powinien uznać bramkę.

Drużyna, która w czasie spotkania uzyskała większą ilość bramek, wygrywa zawody. Jeżeli bramek nie zdobyto lub jeśli każda drużyna uzyskała tę samą ilość bramek, wynik gry jest nierozstrzygnięty.

Spalony

Zawodnik jest spalony, jeżeli w momencie zagrania piłki znajduje się bliżej linii bramkowej przeciwnika niż piłka z wyjątkiem gdy:

- a) znajduje się na własnej połowie boiska;
- b) dwóch zawodników drużyny przeciwnej znajduje się bliżej własnej linii bramkowej, aniżeli on sam;
- c) piłka została ostatnio poruszona lub zagrana przez przeciwnika;
- d) otrzymuje piłkę bezpośrednio z rzutu od bramki, z rzutu z rogu, z wrzutu lub ze zrzutu sędziowskiego.

Postanowienie karne. Za naruszenie tego przepisu ma być wykonany przez zawodnika drużyny przeciwnej rzut wolny pośredni z miejsca, gdzie nastąpiło przekroczenie.

Zawodnik znajdujący się na pozycji spalonej nie powinien być jednak karany, jeśli, według oceny sędziego, nie oddziałuje przeszkadzająco na grę lub na przeciwnika albo nie usiłuje osiągnąć korzyści z pozycji spalonej.

Gra niedozwolona i niesportowe zachowanie się

Zawodnik, który rozmyślnie popełnia jedno z następujących dziewięciu wykroczeń:

- a) kopnie przeciwnika lub usiłuje go kopnąć;
- b) podstawi nogę przeciwnikowi pod czym należy rozumieć także spowodowanie upadku przeciwnika lub zamiar dokonania tego przy użyciu nogi, albo gdy schyla się przed lub za przeciwnikiem;
- c) skoczy na przeciwnika;
- d) wykona natarcie na przeciwnika w sposób gwałtowny lub niebezpieczny;
- e) wykona natarcie na przeciwnika z tyłu, mimo, że ten mu nie przeszkadza;
- f) uderzy lub usiłuje uderzyć przeciwnika;
- g) trzyma przeciwnika ręką lub jakąkolwiek częścią ramienia;
- h) popycha przeciwnika ręką lub jakąkolwiek częścią ramienia;
- i) zagrywa piłkę ręką, tzn. ramieniem lub ręką ją zatrzymuje, rzuca, niesie lub popycha (nie dotyczy to bramkarza na jego własnym polu karnym).

— ma być ukarany przez zarządzenie rzutu wolnego pośredniego, który wykona drużyna przeciwnika z popełnienia przekroczenia. Jeżeli zawodnik drużyny broniącej popełni rozmyślnie w obrębie własnego pola karnego jedno z wyżej wymienionych dziewięciu uchybień — ma być ukarany zarządzeniem rzutu karnego. Rzut karny może być zarządzony bez względu na położenie w danej chwili piłki pod warunkiem, że w momencie popełnienia przekroczenia piłka znajdowała się w grze, a przekroczenie miało miejsce w obrębie pola karnego.

Zawodnik, który dopuszcza się jednego z następujących pięciu wykroczeń:

- 1) gra — zdaniem sędziego — w sposób niebezpieczny, np. usiłuje kopnąć piłkę trzymaną w rękach przez bramkarza;
- 2) naciera na przeciwnika w sposób prawidłowy, tzn. barkiem o bark, gdy piłka nie jest w zasięgu gry odnośnych zawodników i gdy nie usiłują oni rzeczywiście jej zagrać;
- 3) bez zamiaru zagrania piłki przeszkadza rozmyślnie przeciwnikowi tzn. przebiega między piłką i przeciwnikiem lub przez manewrowanie tułowiem utrudnia przeciwnikowi dostęp do piłki;
- 4) naciera na bramkarza, gdy ten nie trzyma piłki lub nie przeszkadza rozmyślnie przeciwnikowi albo też nie opuścił pola bramkowego;
- 5) gdy będąc bramkarzem niesie piłkę tzn. wykonuje więcej niż cztery kroki trzymając piłkę i nie odbijając jej o ziemię;

— ma być ukarany przez zarządzenie rzutu wolnego pośredniego, gdzie popełniono przekroczenie.

Zawodnika należy ukarać udzieleniem mu napomnienia, jeżeli:

- j) wejdzie na boisko po rozpoczęciu gry, bez uprzedniego otrzymania od sędziego zezwolenia na wejście, w celu dołączenia lub powrotu do swojej drużyny. (Postanowienie to nie odnosi się do przypadku przytoczonego w artykule IV). Jeżeli gra została przerwana w celu udzielania napomnienia, powinna być wznowiona rzutem sędziowskim w miejscu, w którym popełniono uchybienie; jeśli jednak zawodnik dopuścił się cięższego uchymienia — powinien być ukarany według przepisów, którymi to przekroczenie jest objęte;
- k) uporczywie narusza przepisy gry;
- l) słownie lub czynnie demonstruje niezadowolenie z rozstrzygnięcia sędziego;
- m) staje się winny niesportowego zachowania się.

Za każde naruszenie przepisów gry wymienionych pod literami „K”, „L”, „M”, należy udzielić odnośnemu zawodnikowi napomnienia i zarządzić rzut wolny pośredni, który zostanie wykonany przez zawodnika drużyny przeciwnej z miejsca, gdzie nastąpiło uchybienie.

Zawodnik powinien być usunięty z boiska jeżeli:

- n) dopuścił się grubiańskiego, niesportowego postępowania, tzn. użył obelżywych lub obraźliwych słów, lub jeśli — zdaniem sędziego gra brutalnie;
- o) zachowuje się nadal niesportowo, pomimo że już jeden raz został ukarany napomnieniem.

Jeżeli gra została przerwana dla usunięcia zawodnika z boiska za niesportowe zachowanie się bez szczególnego naruszenia przy tym przepisów, należy ją wznowić rzutem wolnym pośrednim, który wykona zawodnik drużyny przeciwnej z miejsca popełnienia uchybienia.

„BAR EKSPRESSO”

DANIA NA GORĄCO
Kunickiego 68 LZG

Rzut wolny

Rzuty wolne dzielą się na dwie grupy: rzut wolny bezpośredni (z którego bramka może być uzyskana bezpośrednio na drużynie winnej tego rzutu) i rzut wolny pośredni (z którego bramka może być zdobyta tylko wtedy, gdy piłka — zanim wejdzie do bramki — zostanie dotknięta lub zagrana przez innego zawodnika poza tym, który wykonywał rzut wolny).

W czasie wykonania rzutu wolnego bezpośredniego lub pośredniego, zawodnikom drużyny przeciwnej nie wolno zbliżyć się do piłki na odległość mniejszą niż 9,15 m dopóki nie wejdzie ona do gry, z wyjątkiem przypadku, gdy staną na własnej linii bramkowej między słupkami bramkowymi.

Rzut karny

Rzut karny wykonuje się z punktu karnego. Podczas wykonania rzutu karnego wszyscy zawodnicy, z wyjątkiem wykonującego rzut karny i bramkarza drużyny przeciwnej, muszą znajdować się w obrębie boiska, lecz na zewnątrz pola karnego i w odległości co najmniej 9,15 m od punktu karnego.

Bramkarz drużyny przeciwnej musi stać (nie poruszając nogami) na własnej linii bramkowej między słupkami bramkowymi, dopóki piłka nie zostanie zagrana.

Zawodnik wykonujący rzut karny musi kopnąć piłkę do przodu; może on zagrać piłkę po raz drugi, dopiero wtedy, gdy została poruszona lub zagrana przez innego zawodnika.

Piłka jest w grze — skoro rzut został wykonany tzn. — jeżeli piłka przebyła odległość równą jej obwodowi. Z rzutu karnego bramka może być zdobyta bezpośrednio.

Jeżeli w momencie upływu lub po upływie normalnego czasu gry pierwszej lub drugiej połowy spotkania piłka, w wykonanym rzucie karnym, zostanie przed przejściem linii bramkowej między słupkami dotknięta przez bramkarza, to bramkę należy uznać.

Dla umożliwienia wykonania rzutu karnego należy w razie potrzeby przedłużyć czasokres pierwszej lub drugiej połowy gry.

Postanowienia karne

- a) Za każde uchybienie drużyny broniącej, rzut karny należy powtórzyć, o ile bramka nie została zdobyta;
- b) Za każde uchybienie drużyny atakującej, o ile przekroczenie nie popełnił zawodnik, który wykonuje rzut karny, należy rzut ten powtórzyć, o ile bramka została zdobyta.
- c) Za każde uchybienie zawodnika wykonującego rzut karny, zawodnik drużyny przeciwnej powinien wykonać rzut wolny pośredni z miejsca, w którym nastąpiło przekroczenie.

Fakty i liczby

Śląsk i Małopolska mają łącznie 7 drużyn w I lidze oraz 12 w II, a więc prawie $\frac{1}{3}$ ogólnej liczby.

Przy tym problem prymatu w obydwu ligach jest kwestią wewnętrzną już tylko samego Śląska. Górnik, Ruch, Zagłębie i Polonia między sobą rozstrzygną o mistrzostwie I ligi, zaś Szombierki nie mają praktycznie rzecz biorąc, żadnego poważnego przeciwnika, który mógłby zagrozić im w zdobyciu tytułu.

• • •

Spośród miast wojewódzkich w ligach piłkarskich nie mają swoich reprezentantów: Białystok, Kielce, Koszalin, Lublin, Olsztyn i Zielona Góra.

• • •

Jeden trener przypada na 97 zawodników w kraju, a na: Śląsku 73 zawodników, Wrocław 199 zawodników, w poznańskim 200 zawodników, w lubelskim 120 zawodników.

• • •

Najwięcej bramek w reprezentacji Polski zdobyli:

Cieślik (Ruch)	— 27
Wilimowski (Ruch)	— 21
Nawrot (Legia)	— 14

Wrzut

Jeżeli piłka wyjdzie całym swoim obwodem po ziemi lub w powietrzu poza linię boczną, wówczas z miejsca przekroczenia linii ma być wrzucona w jakimkolwiek kierunku przez zawodnika nie należącego do drużyny, której zawodnik ostatni dotknął piłkę.

W momencie wrzutu zawodnik wrzucający musi być zwrócony twarzą do boiska i stać obiema nogami na zewnątrz boiska lub na linii.

Wykonawca powinien wrzucić piłkę obiema rękami sponad własnej głowy. Piłka jest po wrzucie natychmiast w grze, lecz wrzucający nie może wcześniej zagrać piłki dopóki nie zostanie ona dotknięta lub zagrana przez innego zawodnika.

Z wrzutu bramka nie może być zdobyta bezpośrednio.

Postanowienia karne

- jeżeli piłka nie została wrzucona prawidłowo, wówczas wrzut wykonuje zawodnik drużyny przeciwnej;
- jeżeli wrzucający zawodnik zagra piłkę po raz drugi zanim zostanie dotknięta lub zagrana przez innego zawodnika, ma być wykonany rzut wolny pośredni przez zawodnika drużyny przeciwnej z miejsca, w którym nastąpiło uchybienie.

Rzut od bramki:

Jeżeli piłka przejdzie całym swoim obwodem po ziemi lub w powietrzu linię bramkową z wyjątkiem części położonej pomiędzy słupkami bramkowymi i poprzeczką, a zostanie ostatnio dotknięta przez zawodnika drużyny atakującej, to zawodnik drużyny broniącej wybije ją poza pole karne bezpośrednio w pole gry z tej połowy pola bramkowego, która jest położona bliżej miejsca wyjścia piłki z gry.

Przy rzucie od bramki nie wolno bramkarzowi podjąć piłki rękami w celu wybicia jej w pole. Jeżeli piłka nie wyjdzie poza granicę pola karnego, tzn. nie wejdzie bezpośrednio do gry — rzut od bramki ma być powtórzony.

Zawodnik, który wykonuje rzut od bramki nie może zagrać piłki po raz drugi zanim nie zostanie dotknięta lub zagrana przez innego zawodnika.

Z rzutu od bramki nie może być bramka zdobyta bezpośrednio.

Przeciwnicy zawodnika wykonującego rzut od bramki, muszą znajdować się, aż do wykonania rzutu od bramki, na zewnątrz pola karnego.

Postanowienie karne

Jeżeli zawodnik wykonujący rzut od bramki zagra po raz drugi piłkę, która wyszła już poza pole karne, lecz nie została jeszcze dotknięta lub zagrana przez innego zawodnika — należy przyznać drużynie przeciwnej rzut wolny pośredni z miejsca, w którym nastąpiło uchybienie.

Rzut z rogu

Jeżeli piłka, zagrana ostatnio przez zawodnika drużyny broniącej, wyjdzie całym swoim obwodem w powietrzu lub po ziemi poza linię bramkową — z wyłączeniem jej części między słupkami bramkowymi i poprzeczką, to z powierzchni łuku znajdującego się przy chorągiewce różnej bliżej miejsca, w którym piłka przekroczyła linię bramkową, nastąpi jej wybicie przez zawodnika drużyny atakującej.

Przy wykonaniu rzutu z rogu nie wolno usuwać chorągiewki różnej. Z rzutu z rogu bramka może być zdobyta bezpośrednio. Zawodnicy drużyny przeciwnej nie mają prawa podejść do piłki bliżej niż na odległość 9,15 m zanim nie znajdzie się ona w grze, tzn. dopóki nie przebyła drogi równej jej obwodowi. Zawodnikowi, który wykonał rzut z rogu, nie wolno zagrać piłki po raz drugi, dopóki nie została ona dotknięta lub zagrana przez innego zawodnika.

Z GWIZDKIEM — WE FRAKU

Przed pierwszą wojną światową drużyna Bordeaux gościła piłkarzy angielskich. Sędzia tego spotkania ubrany był w galowy strój wieczorowy w koszulkę ze sztywnym gorsem, stojącym twardym kołnierzykiem i niesnurowane buty.

Widok zlanego potem arbitra, zdejmującego kolejno frak, białą kamizelkę, kołnierzyk i ocierającego od czasu do czasu kamasze o spodnie dla nadania im połysku, wzbudził istne konwulsje śmiechu u graczy przyjezdnej drużyny i publiczności. Później wyjaśniono gościom, że sędzia ubrał się w wizytowy garnitur, aby dać dowód wielkiego dla nich szacunku.

ODZIEŻ

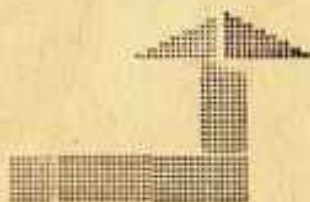

PLAC ŁOKIETKA 3

PDT

KRAWATY

Krak. Przedm. 15

SPIS TREŚCI

	Str.
1. Do „kibiców”	3
2. Doping to wielka rzecz	4
3. Z historii piłki nożnej	5
4. Z historii piłkarstwa w Polsce	7
5. Najważniejsze daty z historii futbolu	9
6. Czy piłka nożna jest sportem niebezpiecznym	11
7. Szkic historyczny piłki nożnej WKS „Lublinianka”	12
8. Poznajmy ich bliżej	21
9. Wyjątki z przepisów gry w piłkę nożną	31

I RUNDA

16 czerwca 1963 r.

„Lublinianka” — „Włókniarz” Łódź

wynik _____ : _____ (_____ : _____)

Bramki zdobyli:

dla „Lublinianki” _____

dla „Włókniarza” _____

23 czerwca

„Warszawianka” — „Lublinianka”

wynik _____ : _____ (_____ : _____)

Bramki zdobyli:

dla „Lublinianki” _____

dla „Warszawianki” _____

30 czerwca

„Lublinianka” — „Mazur” Elk

wynik _____ : _____ (_____ : _____)

Bramki zdobyli:

dla „Lublinianki” _____

dla „Mazura” _____

7 lipca

„Warmia” Olsztyn — „Lublinianka”

wynik _____ : _____ (_____ : _____)

Bramki zdobyli:

dla „Lublinianki” _____

dla „Warmii” _____

II RUNDA

14 lipca 1963 r.

„Włókniarz” Łódź — „Lublinianka”

wynik..... : (..... :)

Bramki zdobyli:

dla „Lublinianki”

dla „Włókniarza”

22 lipca

„Lublinianka” — „Warszawianka”

wynik..... : (..... :)

Bramki zdobyli:

dla „Lublinianki”

dla „Warszawianki”

28 lipca

„Mazur” Elk — „Lublinianka”

wynik..... : (..... :)

Bramki zdobyli:

dla „Lublinianki”

dla „Mazura”

4 sierpnia

„Lublinianka” — „Warmia” Olsztyn

wynik..... : (..... :)

Bramki zdobyli:

dla „Lublinianki”

dla „Warmii”

UPRZEJMA i FACHOWA

obsługa

DUŻY ASORTYMENT

kosmetyków

i LEKÓW GOTOWYCH

poleca

SKLEP LSS

« DROGERIA »

KRAK. PRZEDM. 10

ul. ZIELONA 5

to adres

GABINETU KOSMETYCZNEGO

» JULITTA «

GODZIE POLECAJĄ SWOJE USŁUGI

WYSOKOWYKWAŁIFIKOWANE KOSMETYCZKI!

Art. SPOŻYWCZE
KOSMETYKI
GOSPOD. DOMOWE
Krak. Przedm. 49

TEKSTYLIA
GALANTERIA
ORUWIE DAMSKIE
Krak. Przedm. 51

SWIAT DZIECKA
Krak. Przedm. 78

LSS to gwarancja
DOKREGO ZAKUPU

ORZIEZ

ul. SZOPENA 1

W TYCH SKLEPACH
ZAKUPISZ WSZYSTKO!

